

VALÉRIA OSZTATNÁ & KITLEI KRISTIAN
AKO TO VIDÍME MÝ INÍ

Tempo slimáka v. s. rýchlosť vetra

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0260-5

VALÉRIA OSZTATNÁ & KITLEI KRISTIAN

AKO TO VIDÍME MY INÍ

Tempo slimáka

v. s.

rýchlosť vetra

Grafická a technická spolupráca: Ličko Michal, Labai Emil

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z/

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0260-5

OBSAH

ÚVOD	3
Predslov do nášho sveta	4

I.ČASŤ - Ako a kde sa to všetko začalo

SLIMAČIE KROKY.....	6
MOJE MENO JE.....	10
AKO TO VŠETKO ZAČALO	15
A PREČO SLIMÁK.....	15
ČO JE VLASTNE ZAČIATOK ?.....	22
HĽADANIE CESTY , SAMÉHO SEBA.....	26
REBELKA ALEBO ZNIČUJÚCI VIETOR	39
A PRECHOD.....	39
DO LAHUČKÉHO LETNÉHO VÁNKU	39
KADE CESTA VEDIE,.....	59
ČI NEVEDIE?.....	59
NEPOKOJ	69
Ďalší rozvoj a poznanie nového sveta	73
A ŽIVOT ZAČÍNA.....	82
Budovanie rozhľadu a nové možnosti.....	91
Údiv.....	103
LIMAX SOCIALIS	105
ČAS DOZREL.....	115

II.ČASŤ - Súčasnosc'

Rodia sa veľké plány	122
KEĎ SA SPRIAZNENÉ DUŠE NÁJDU.....	142
To tu a teraz	155
Rozvíjame sa ďalej - alebo život v novej práci	160
Kým som sa stala?	173
Záver	175
Venovanie	178

ÚVOD

Vážení čitatelia zbláznil som sa! Na čo som sa nechal nahovoriť. Píšem knihu, teda nepíšem ju len ja. Sľubujem, že už vás viac podobným nebudem zaťažovať, zostávam v manažérskom kresle.

Je to spoločná tvorba s našou teraz už preslávenou autorkou, ktorej diela tak žeriete. Ďakujem ti sestrička č.2, že si ma na to nahovorila, robíš so mnou zázraky a posúvaš ma ďalej.

V tejto knižke opisujeme naše životy (keby ste nás chceli bližšie spoznať), ale nielen to, my nie sme podstatní, my sme len „slimák a vietor“, teda tuctový faktor. Áno sme iní, iní ako väčšina, ale tým akými sme, pohybujeme sa medzi ľuďmi, ktorí sú nám podobní a poviem vám je nás veľa, možno trochu menej ako vás ale je.

Knižka však má oveľa hlbší odkaz, ktorý sa nám dúfam podarí odovzdať, alebo aspoň určitú pre vás zaujímavú časť. Preto ju píšeme aj spolu, každý svoju časť zo svojho subjektívneho uhľa pohľadu.

Možno na to budete mať vy úplne iný pohľad. Každý sme iní a to je v tom to dokonalé. Verím, že si každý z vás príde na to svoje. Dotýkame sa naozaj veľmi širokej oblasti tém, knižka je plná irónie, sarkazmu ale aj pútavého príbehu a životných skúseností z ktorých si môžete zobrať ponaučenie. Veď ako je to známe, človek sa učí z vlastných chýb a múdry človek sa učí z chýb iných.

Niektorí nám budú možno tlieškať, niektorí sa hanbiť a možno získame aj pár nepriateľov, ale nás to netrápi. Žijeme.

Prajeme vám veľa úspechov, pevnú ulitu a aby ste zanechali za sebou dlhú a hrubú sopľavú čiaru, alebo duli ako ten najsilnejší vietor či augustový svieži vánok, ktorý pohladí líca.

SLIMÁK

Predslov do nášho sveta

Dovoľte mi využiť slová bračeka:

„Prirodzene rýchla práca stojí o ničom, sám viem z praxe...“

Atď. Knižka bola naozaj náhlym nápadom, i keď sme o nej už žartovne diskutovali mnohokrát, ale presvedčiť pána manažéra, teda bračeka č.2, aby to vyskúšal aj z druhej strany...

Bol neoblomný. Doteraz nechápem, čo sa s ním stalo, ale zakaždým sa smejem, keď pri prvom tvorení vzrušene hovoril:

„Musím to ukončiť čím skôr! Tie myšlienky v hlave... To nie je pre mňa! Bože, tie myšlienky...“

Áno, braček, to isté pociťujem i ja. Skús s tým žiť. Hehe.

Nakoniec knižka bola zhotovená za menej ako týždeň, presnejšie 6 dní, nepočítam potrebné opravy, publikovanie atď.

Povedala by som, že to bolo najrýchlejšie tempo slimáka (pokojne aj do Guinnessovej knihy rekordov), najmenejší vánok vetra a nepodstatný čas, ktorý pri písaní prestal existovať a predsa sme prechádzali mnohými rokmi nášho života, vracali sa do minulosti, prebývali v prítomnosti a uvažovali nad budúcnosťou.

VIETOR

L'čast' - Ako a kde sa to všetko začalo

SLIMAČIE KROKY

Mnohým sa zdá čudné moje životné motto: *"Kráčajme od malého zvieratka, ktoré nemá nohy"*, v skutočnosti to však má veľa do seba.

Taktiež by sa mnohým zdalo, že sme pomalé, slinavé, hnusné zvieratá, ale v skutočnosti je to úplne inak. Sme dokonalým stelesnením prírodnej krásy zvaní aj "tank prírody".

Zvládneme takmer všetko.

Prvou našou špecifikáciou je, že sa nemusíme ponáhľať domov, teda pochopiteľne z toho vyplýva, že ani do práce a späť. Všetko riešime vo vlastnej réžii v dokonalom Hi-Tec prirastenom domčeku.

Spomínate si aj na vtip kolujúci Internetom: - Dajú si slimák a zajac preteky, kto bude skôr doma. Po odznení štartového výstrelu slimák zastrčí rožky.

"Do riti!" - pokorene povie zajac (existujú aj vulgárnejšie výrazy domyslíte si)

Ďalšou našou veľmi dôležitou špecifikáciou je, že sme hermofroditi teda obojpohlavní. Prirodzene najmä v daždi (áno vlhko máme radi aby sa nám dobre robili soplíky- teraz som na rezerve) ste mohli vidieť na sebe plaziacich sa slimákov. Sme živé stvorenia prírody, máme to tiež radi ale dokážeme sa oplodniť aj vo vlastnej réžii, teda nepotrebujeme partnerku k životu.

Veľmi dobrý prípad keď sa nazbiera mnoho problémov si zvykneme povedať v maďarskom preklade "hát ezt megszoptom" (kto nechápe odporúčam použiť moderné technologické riešenia prekladača).

Tak teraz dovoľte aby som sa konečne predstavil po mojom latinskom viacnázvovom druhovom mene

"Limax maximus gerontos tenellus phosylia campestris" - teda (veľký starý žltý skamenelý poľný slimák) je moje čestné občianske meno.

Turbovýfuk, katalyzátor, jazdím na ekologický soplíkový pohon (bez vodičáka- nechal som ho v polovici, síce zaplatené) zákruty beriem 120 km/h, kukadlá jak periskop s UV režimom a nočným videním (vidím aj to čo nechcem) tí zvláštni stvorenia menom ľudia tomu vravia empatia, som prírodne lubrikovaný a ešte aj vibrujem bzzzzzz.....

- Ide slimák po koľajnici a zrazu EuroCity. (dá sa aj po diaľnici a zrazu Trabant. (oblíbená značka ak si môžem vybrať farbu tak zelený)

- Prečo je dobré slimákovi? Lebo je furt mokrý. (zvykne sa aj hovoriť - "Ani mu nie je tak dobre")

A teraz niečo o ďalšej zaujímavej osôbke a spoluautorke...

Prečo vlastne sestrička č. 2?

Po prvé je tu s nami od začiatkov, sledovala náš vývoj od úplnej nuly po dnešnú podobu, prežili sme veľa smiechu, trápenia chladu, zblíženia, bývame o ulicu ďalej, predsa komunikujeme cez Internet a poštu, študovali o dvere vedľa, a predsa sa venujeme inému odboru v ktorom sme sa zas akosi náhodne našli. Predsa sme sa takmer nestretli, ale sme jedným telom a dušou. Naše životy majú v mnohom podobné črty.

Naučila ma milovať, alebo nazvime to mať rád bez lásky, ktorú tradične poznáme, ktorá obvykle tak bolí. Naučila ma rozdávať lásku, ktorej mám tak veľa a zároveň tak málo a všímam si, že tá láska sa pomaly aj vracia a je to veľmi dobrý pocit. Sme samostatné jednotky a predsa by sme bez seba nedokázali fungovať.

Chcem sa preto poďakovať úžasnej, milej, inteligentnej a v neposlednom rade nádhernej čiernovláske s večným úsmevom a anjelskými očkami, ktoré mi stále dodávajú energiu a ukazujú, že to čo robím je správne.

Jej pokojný a vyrovnaný úsmev a môj kamenný xicht za kravatou sa dokonale dopĺňajú, aj keď občas to neodráža našu skutočnú náladu. Svet je veľkým divadlom a my sme hercami. Jeden je vydavateľ a druhá autorka, obaja žijeme pre naše poslanie a nikdy to nezmeníme, takže toľko na úvod.

MOJE MENO JE...

Nemám prezývku. Niekedy mám pocit, akoby moje meno bolo mojou prezývkou. Dedí sa z pokolenia na pokolenie a pripadá mi, akoby už ani nepatrilo mne, akoby nebolo vybrané špeciálne pre mňa. Akoby celý tento svet bol akosi mimo. Nie je to iba o mene pravdaže. Je v tom oveľa hlbší koreň, zapustený hlboko do zeme. Moje telo chodí po svete, dotýkam sa vecí, cítim ich, vidím ich očami a skutočne... možno to naozaj nie som ja. Iba akýsi duch žijúci v paralelnom svete spojený s iným telom, dušou, ktorá už našla svoj pokoj. Preto vás varujem! Kto ma stretne v meste, to nemusím byť ja! Pretože ukázalo sa, že mám dvojičku. Vážne!

Dostala som sa na rad v banke a pani, ktorá vybavovala moje veci, bola veľmi milá. Možno až príliš. Cítila som sa ako princezná. Aj som si pomyslela:

„Tá si veru krásne odvádza svoju prácu!“

Pretože priznajme, keď pracujete s ľuďmi, stretnete mnohé tváre, a na každého sa usmievať, nemusí byť vždy ľahké.

Zrazu sa ma spýta:

„Máte teraz chvíľku času? Mohli by sme prebrať to životné poistenie.“

„Životné poistenie?“

„Áno, o ktorom sme minule hovorili.“

„So mnou?“ - začínala som sa cítiť akosi trápne.

„Podťe, moja kolegyňa vám poradí!“

Čo už, nasledovala som ju. Kolegyňa bola snád' ešte milšia ako pani, ktorá ma doteraz obsluhovala vo veci, v ktorej som prišla. Už som si sadala tak, že som mala plné ruky rôznych letákov, ktoré mi kolegyňa vtisla pod nos.

„Tak kedy vám môžem zavolať? V piatok budete mať čas?“
Mala som chuť vytiahnuť neexistujúci diár a pozrieť sa do neho.

„Pokojne zavolajte, ale ohľadne čoho?“

„No predsa ohľadne životného poistenia!“

Už som sa musela smiať.

„Nehnevajte sa, ale určite ste nehovorila so mnou ani vy, ani vaša kolegyňa.“

Akosi čudne sa na mňa pozrela a prešla k veci. K mojej veci, pre ktorú som zašla do banky. Konečne!

Pri odchode som sa poďakovala, ona mi zaželala krásny deň, dodala, že v piatok zavolá, ak by som nedvíhala, pretože som naposledy hovorila, že pôjdem do zahraničia, nech jej zavolám, keď sa vrátim. Popriala mi krásnu dovolenku.

Nuž... buď mám dvojníčku alebo... Lebo ak by mala pravdu ona, potom som asi prišla o rozum a nielen meno, ale ani telo mi naozaj nepatrí. Ona mi totiž vyvoláva aj potom, čo som jej povedala, že naozaj nemám záujem o žiadne životné poistenie. Mali ste počuť jej sklamaný hlas. Iste nebol sklamaný preto, lebo sme sa ako vysvitlo „dohodli“, ale predsa...

Na toto by môj braček číslo 2... Dostanem sa k tomuto, nezabudnem, ale musím vám ho najprv predstaviť. Áno, volám ho tak, lebo mi je taký podobný. Je úžasným človekom, čo pravdaže neznamená, že sa cítim byť úžasnou, keď už hovoríme o podobnosti, ale viem, že pre neho som. Dokázal mi to nie raz, i keď sa nestretávame v reálnom živote často, teda takmer vôbec, ale o to viac žijeme v tom našom uzavretom

svete, medzi štyrmi stenami, akoby sme boli väzňami vlastných pocitov a predsa máme krídla, ktoré sa mnohý snažia odstrihnúť. Je naozaj málo ľudí, ktorí mi tak veľmi prirástli k srdcu, ktorý ma toľkému naučili ako on ma naučil a stále učí každým rozhovorom. Jeho meno je "Limax maximus gerontos tenellus phosylia campestris", teda veľký starý žltý skamenený poľný slimák. Tento človek, prepáčte, zvieratko naozaj robí v mojom živote divy. Podrží, keď sa cítim, akoby som sa utápala v každodennej káve života, pohladí dušu svojimi vzácnymi slovami a má neuveriteľnú schopnosť, v tom najnemožnejšom čase ma dokáže rozosmiať, že padám zo stoličky a šúľam sa pod stolom ako zmyslov zbavená. Teda nie ako, ale naozaj zmyslov zbavená. Jaj, a to robí každé dve minúty, keď spolu hovoríme. Teda píšeme, lebo i keď žijeme o ulicu ďalej, život to zariadil tak, že sa stretávame na Facebooku a skôr komunikujeme formou písania ako slovne. Nuž teda môj braček č.2 neváhal, keď sa dozvedel čo sa stalo a ako obvykle, mal pripravenú ďalšiu svoju úžasnú "story." Zdôveril sa, že i on má dvojníka, teda sa nemusím báť, to nie je moja duša, čo chodí po svete.

Vysvetlil, že je to copatý, chlpatý dvojník. Teda už vieme, že Slimáčik nie je iba copatý, ale aj chlpatý, neviem to naisto, pretože ako som povedala, nestretávam sa s ním často, aj vtedy som mu nerátala chlby, a veď viete... ja ani nevidím dobre. Okrem toho bol vždy večer a tma, keď sme sa náhodou stretli. Zase nemyslíte na nič podlé!

„Ešte bývalá priateľka mňa, teda toho dvojníka, videla bozkávať sa s nejakou blondínkou. Skoro mu chudákovi plesla. Hehe! To by bola sranda!“

Veru, to by bola. Pre dvojníka isto nie! :D

Svet je teda naozaj malý a nešibe nám, iba v ňom behá mnoho opíc a pravdaže, braček sa zarátava tiež, aby sme mu náhodou neukrividili, že je iný než ostatné opice. Spoločne sme usúdili, že treba kopať, trhať, sotiť do nás, aby sme zistili, kto to na nás zazerá, pretože ako vždy... znova sme sa zhodli, nevšímame si svet naokolo, prichádzame bez privítania a odchádzame bez rozlúčky. Teda to sme naozaj dopadli, ale mohlo by to byť omnoho horšie... Ak by sme stretli toho dvojníka osobne. To by bol ten pravý šok!

AKO TO VŠETKO ZAČALO A PREČO SLIMÁK

Nuž poďme na to od samého začiatku - obdobia kukly či vajíčka. Ani sám neviem či to bolo tým slávnym seba oplodnením, čo vie len náš druh, alebo milostnou hrou na sebe sa plaziacich dvoch uslintaných ulitníkov, ale zrazu som sa zbadal, že vystrkujem rožky z lepkavej gebudziny spod nejakého lístia zasypaného bordelom. Poviem vám moji, neprajem vám ten pocit, keď vám piesok páli ešte časťami nedorastený mäkký domček.

Mnoho z vás si myslí, že slimáci majú len 2 oči na tyčkách ktoré im pri uháňaní diaľnicou tak pekne vejú vo vetre, ale my máme aj tie spodné maličké dve kukadlá. No neprajte si tú bolesť zažívať, keď vám dorastajú.

Je známe z humánneho prostredia, že každý sa rodíme ako "tabula rasa" teda čistá tabuľa a načerpávame postupne skúsenosti, ktoré nám prináša život.

Takže podobne ako ostatní druhovia som mal krásne detstvo. Lozil som po kôre stromov, obžieral lístie, bláznil v tráve a pil rannú rosu. Neskôr som však prešiel na sušené lístie, ktoré sa dá zapáliť, zvané tabakové výrobky, obvykle označované kolkovými známkami (inak by to stálo iba okolo 80 centov). Týmto pozdravujem našu vládu aby ich porantalo, už nám ani to nedoprajú, veď si tým znižujeme životný vek a ušetrili by na dôchodku, opice.

Potom začalo obdobie povinnosti a dotiahli ma do takej miestnosti, kde bolo množstvo malých slimákov pokope a museli sa učiť čítať a písať. Narobil som hrozný cirkus, museli ma ťahať za rožky. Prirodzene na začiatku nikto nechápal prečo je to také dôležité namiesto hrania sa v tráve. Už vtedy som vynikal z radu, lebo mi na ulite narástli dlhé chlpy, ktoré som nosil v gumičke a doteraz to zostalo tak. No za čias hlbokého socializmu to nebolo dovolené, takisto ako slimáci môjho druhu len s takými dvomi peknými hrbolmi pod ulitou s dlhšími vláskami (vtedy som ešte nechápal, čo tie hrbolčky sú a sa obvykle nosila aj mašlička) nesmeli maľovať svoje ulity a partie pri rožkoch.

No proste mal som kvôli tomu množstvo prezývok, skutočne množstvo, ktoré teraz nebudem menovať, ale medzi nimi bolo aj "Jackson" na ktoré som sa veľmi hneval.

Podme k tej prezývke...

V druhom stupni vzdelávacieho zariadenia, ktoré si už bolo možné sám vyberať som si dal prezývku Slimák alebo teda kompletný viac názvový druh, ktorý spomínam v prvej časti. Naivne som si myslel „preventívne sa pomenuj a tak ťa nepomenujú“ čiastočne to aj pomohlo.

Do zošitov som si namiesto domácich úloh kreslil všelijako vyzbrojených slimákov najmodernejšími zbraňami, neskôr špičkovou technológiou satelitom a štátnymi vlajkami. Medzi ostatnými vzniklo aj dielo "SLITANIC" napodobnenina slávnej lode s nešťastným osudom z roku 1912 samozrejme s rožkami. Jednu som dokonca odovzdal pri maturách profesorky slovenského jazyka, ktorá to s ťažkým srdcom aj prijala. Aj som dostal 2-ku, lebo ani jedno povinné čítanie nebolo hotové. Čo sa aj dalo na žiackých knižiek plných nedostatočných a poznámok kvôli tomu a 2 výborné z hlavných skúšok.

Tento moment je veľmi dôležitý, ako som spomínal v živote som neprečítal ani jednu povinnú knižku, neviem čo je to Hamlet, Andrej Sládkovič, dokonca Vajanský na koho ulici bývam, pán Boh ma aj potrestal ale k tomu sa dostaneme o pár častí neskôr.

Tretia škola sociálna práca, hotové peklo. Psychologický teror na najvyššej úrovni. Škola politikov namiesto pôvodného poslania soc. práce, spolužiaci ktorí si namiesto pomáhania bezdôvodne ubližovali. Neskôr som pochopil, že je to vo svete bežné a nemusíme mať dôvody. Je úplne normálne, že sa v továrni pri páse na výrobu žiaroviek robotníci navzájom vraždia a predbiehajú akoby o diplom čo sa odzrkadlí nielen na kvalite výrobkov, ale aj na celkovom mene značky a spolunažívania. Zvykne sa hovoriť, nervózny a hladný človek nenarobí dobré výsledky.

Toto obdobie však bolo rozhodným momentom v mojom živote. Človek musí prejsť trním, aby sa dostal medzi ruže a naučil rozpoznať čo je dobré a zlé a ktorú cestu si vybrať. Chcem sa poďakovať tým zákerným spolužiakom, hovnožrútom, že ma naučili bojovať, zvládať stres vysokej úrovne, vďaka nim som tým čo teraz som.

Medzitým sa v zákulisí diali aj príjemné a strategicky dôležité veci. Prišla myšlienka založenia spoločnosti vydavateľstva. Spoznal som osôbku, ktorá mi prirástla k srdiečku (vraj slimáci majú len spojený hepatopankreas ale aj tak) a navždy tam aj zostane. Síce keby sa ma teraz spýtali:

"Chceš s ňou prežiť svoj život?"

Asi by som odpovedal:

„Nie" - naše cesty a záujmy sú úplne rozdielne.

Krásna, bolestivá spomienka sa však na ňu navždy zachová.

Nazvime ju sestrička č.1. Tiež písala v mladosti, dokonca bola dosť uznávaná v autorských kruhoch a odporúčaniami.

Teda založili sme občianske združenie s činnosťou na objavovanie mladých začínajúcich autorov, čo dlho nečinne stálo a boli tam len jej 2 úplne amatérske, neviem či to môžem nazvať knižkami. Žiadne meno len potvrdenie o existencii vo forme papiera s kolkami. Každopádne ona je zakladateľkou a matkou celého môjho impéria, bez nej by to nevzniklo - Slimák a literatúra.

Medzitým sa v druhej triede rodil nový objav sveta nazvime ju sestrička č.2. teraz už známa spisovateľka a spoluautorka tejto knižky, čestná členka našej teraz už preslávenej spoločnosti a iniciátorka mnohých projektov a nápadov. Ale to už sme zas uleteli, vráťme sa na začiatok.

Zdôrazňujem, že v rámci jednej triedy sme sa 3 skupinky vraždili, to už o druhej triede ani nehovorím a predsa sa začalo rodiť slabé, tajné a trocha profesionálne kamarátstvo.

Začali sme sa vzájomne oťukávať a keďže už bolo vydavateľstvo ale bez autorov a autorka bez akéhokoľvek papiera s dielami v šuplíku, tak sme sa rozhodli do toho ísť. Neskôr sa zistilo, že to nie je len nutné zlo do našej slabej ponuky, ale píše skutočne nádherne a profesionálne, proste je vrozený talent, len žiaľ bez publicity, skúseností, v začínajúcej spoločnosti bez mena. No žiadna sláva.

To, čo nás v začiatkoch spojilo znie ironicky ale bola to naša slávna cigareta a spoločné húlenie na prestávkach. (niekedy aj samovoľne urobených, neserieme na tých čo prednášali samé chujoviny o sociálnej práci).

Veď aj o tom bude reč, kam to starý slimák, ktorý pár rôčkov pôsobil v oblasti, ako dotiahol a kde končil.

Boli teda už 2 autorky a zopár aktívnych členov, ktorí aj postupne poodchádzali, lebo v tom nevideli zisk. (Blbci, zisk v neziskovke? Čo nepochopili, že najprv práca, investície a potom ak ste boli dobrí, srdečne vás pozdravujem)

Najšťastnejšie obdobie nastalo po ukončení štúdií soc.práce , keď som vypadol z tohto blázinca. Už som si myslel, že tým všetko zlé končilo. Potom som sa nazdal, že prd, práve to len začína.

Paradoxne sociálny pracovník ako každý absolvent bez otecka papaláša som skončil na úrade práce ako nezamestnaný, pekná to kariéra. Postupne som si začal budovať kariéru alebo teda kroky o snahu s tým spojené.

Ako každý slimák ako je to o nich známe stal som sa tiež osamoteným, nekolektívnym a introvertným tvorom, veď kto už videl slimákov v húfoch nie sme lastovičky.

Medzitým si pár mojich rovesníkov vzalo hypotéky, oženili sa, domy im zhabali, ženy im ušli s lóve a stali sa tým záhradným slintavým slimáčikom ktoré pripomína ešte čerstvé marcové hovienko v tráve bez ulity. Volám ich slimák bezdomovec.